

μέ τὴν ἥσυχον φωνήν του· νὰ πιάστε τὰ ταμπούρια, καπεταναραῖοι, καὶ ὑπομονή, ντὲ ὅποιος ἀγαπάει τὴν πατρίδα θὰ ὑποφέρει.

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἔμεινεν ὁ καπετὰν Γιαννάκης εἰς τὰ ταμπούρια, τὰ πρὸς τὴν Δαύλιαν, φυλάσσων ἀγρύπτως καὶ τρώγων ξηρὰς μόνον ἐλαίας μετὰ τῶν στρατιωτῶν. Ὅτε δὲ ἐπειράθησαν οἱ Ἄλβανοὶ νὰ φύγουν, ἀπεδεκάτισαν αὐτούς, κινήθεντες ὅλοι κατὰ διαταγὴν τοῦ Καραϊσκάκη καὶ συνετελέσθη ἡ φοβερὰ ἐκείνη φθορὰ τῶν πολεμίων καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Νοεμβρίου.

Μετὰ τοῦτο ὁ καπετὰν Γιαννάκης, κατὰ διαταγὴν τοῦ Καραϊσκάκη, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Ναυπάκτον καὶ ἐπανέλαβε μετ' ἄλλων ὀπλαρχηγῶν τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου. Ἐκαμον πολλὰς ἀποπειρας ἐκεῖ πρὸς κυρίευσιν αὐτοῦ καὶ κλιμακκας μετεχειρίσθησαν πολλάκις, ἀλλ' ἡ ἀνδρεία τῶν ἐν αὐτῷ ἄλβανῶν καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ φρουράρχου των Ἰουσοῦφ πασὰ ὅλας τὰς ἐματῆρας. Κατὰ τὰς ἐξόδους ὅμως τὰς ὁποίας ἔκαμον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ Ἄλβανοί, πρὸς πορισμὸν τροφίμων, πάντοτε κατεφθειρόντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Μίαν φορὰν ἐξήλθον πρὸς τοῦτο ἐξήκοντα ἰππεῖς· ἐνθ' ὅμως ἐπέστρεφον νὰ εἰσέλθωσι πάλιν εἰς τὸ φρούριον, ὁ καπετὰν Γιαννάκης, ὁ Χωσάδας καὶ ὁ Δημήτριος Κάρμας, κρυβέντες εἰς Πλάταν, ἐπετίθησαν αἰφνης κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ριφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ πλείστοι ἐπνίγησαν, ἕνας ἐτράπη εἰς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Χωσάδα, ὀλίγοι δέ, τρεῖς τέσσαρες, κατῴρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ φρούριον.

Οὕτω διήλθεν ἐκεῖ τὸν καιρὸν ὁ καπετὰν Γιαννάκης, πολεμῶν καὶ πολεμούμενος, μέχρι οὗ ἐφθασεν ὁ Κυβερνήτης. Τότε παρεδόθη ἡ φρουρὰ τῆς Ναυπάκτου εἰς τοὺς Ἑλληνας καὶ ἔληξεν ὁ ἀγὼν τότε καὶ ὁ καπετὰν Γιαννάκης ἀπεσύρθη εἰς τὴν πατρίδα του, φέρων τὰς οὐλὰς εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ὑποχιλιαρχίας ὃν τῷ ἔδωκεν ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1825, ἀμείβουσα τοὺς ἀγῶνάς του. Κατὰ τὸ 1835 ὑπέβαλε τὸ δίπλωμά του τοῦτο εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἀγῶνος, ἀλλ' ἔμεινεν ἀγνωστον εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Λοιδωρικίου μέχρι τοῦ 1886. Οὕτω κατεπλακώθη τὸ δίπλωμα, κατεπλακώθησαν καὶ αἱ ὑπηρεσίαι του...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ὁ ἐπιχειρῶν, ἐν ταῖς λύπαις τῆς καρδίας, νὰ παραμυθῆσθαι ἐκείνον ὅστις θέλει νὰ εἶνε ἀπαρμύθητος, ἀφαιρεῖ παρ' αὐτοῦ τὴν μόνην ἀπομείνασαν παραμυθίαν.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΛΑΙΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΙΜΟΔΕΤΑΙ

Ὅλιγα εἶνε τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς τῆς σπουδαιότητος ἣν ἔχουσι διὰ τὴν ζωὴν, ἀποτελοῦσι συγχρόνως καὶ ἕνα τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς καλλοσύνης του.

Τοιοῦτον μέλος εἶνε ὁ λαιμὸς, διότι εἰς τὸν στενὸν αὐτοῦ χώρον περιχλίσονται σπουδαιότατα ὄργανα διὰ τὴν ζωὴν, διασχιζοῦσιν αὐτὸν τὰ νεῦρα τὰ βυθμίζοντα τὰς κινήσεις τῆς ἀναπνοῆς καὶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας, δι' αὐτοῦ ἀνέρχονται πρὸς τὸν ἐγκέφαλον τὰ τρέφοντα τοῦτον αἱματοφόρα ἀγγεῖα, κατέρχονται δὲ οἱ ὄχαιοί, δι' ὧν εἰσάγομεν εἰς τὸ πειναλέον σῶμα μας τὰς τροφὰς καὶ τὸν ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωὴν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπάρξωμεν οὐδ' ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας.

Τὸ πολυσήμαντον τοῦτο μέλος τοῦ σώματός μας ἐφρόντισεν ἡ φύσις νὰ κοσμήσῃ καὶ διὰ πολλῶν χαρίτων, περιττὸν δὲ εἶνε εἰς τὰς ἀπειρίττους ταύτας σημειώσεις νὰ προσθέσωμεν ἐκτενῆ περιγραφὴν αὐτῶν καὶ ν' ἀποδείξωμεν πόσον ἐξαιρεῖ τὰς ἄλλας τοῦ σώματος καλλονὰς λαιμὸς ἀρμονικῶς καὶ καλῶς ἐσχηματισμένος, ὁποῖος εἶνε ὁ τῶν γυναικῶν, ἐν ᾧ ὁ ἀνδρικός φέρει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὴν ἀσχημίζουσαν ἐκείνην εἰς τὰ ἐμπρὸς προεκβολήν, τὴν ἀποκαλουμένην *μηλον* τοῦ Ἀδάμ καὶ σχηματιζομένην ὑπὸ τοῦ θυρεοειδοῦς χόνδρου τοῦ λάρυγγος.

Ἄλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀσθενείας παρετηρήθη ὅτι μεγάλην ἔχει σημασίαν ὁ σχηματισμὸς τοῦ λαιμοῦ.

Οἱ ἐπιρρεπεῖς εἰς στηθικά νοσήματα ἔχουν τὸν λαιμὸν των συνήθως ἐπιμήκη, ἰσχρὸν καὶ λεπτόν, εἶνε δὲ καὶ οἱ ἴδιοι ἰσχροὶ τὸ σῶμα, ἀσθενικοί, καὶ ἀδύνατοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἔχοντες τὸν τράχηλόν των πάρα πολὺ βραχὺν καὶ συμπιεσμένον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ὑπόκεινται συχνὰ εἰς τοὺς κινδύνους τῶν ἐγκεφαλικῶν συμφορῶσεων καὶ τῆς ἀποπληξίας.

Ὁ Γάλλος παθολόγος καὶ πειραματιστὴς Brown-Séguard ἐξήτασε κατὰ διαφόρους τρόπους τὸν λαιμὸν καὶ εὑρεν ὅτι, ἀφαιρουμένου τοῦ δέρματος—τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ εὐαίσθητον—τὰ λοιπὰ ὄργανα, κυρίως δὲ ὁ λάρυγξ καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, δεικνύουσι σχετικὴν τινα ἀναληγίαν καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖ τοὺς ὀλίγους πόνους, τοὺς ὁποίους αἰσθάνονται οἱ ὑποβαλλόμενοι εἰς ἐγχειρίσεις τῶν ὀργάνων τούτων.

Χωρὶς λοιπὸν ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἰομοιογούμενης ἠρωϊκότητος τοῦ ἀποθανόντος

αὐτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ Γ', ἠμποροῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὑπέστη τόσον ἀνδρικῶς τὴν τραχειοτομίαν, ἐπειδὴ καὶ οἱ πόνοι οὓς ἐμελλε νὰ αἰσθανθῆ ἦσαν ὀλίγοι.

Παρητήρησαν ἐπίσης καὶ τὸ περιεργον φαινόμενον, ὅτι ἠμπορεῖ τις ν' ἀποθάνῃ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἐὰν αἰφνης κτυπηθῆ δυνατὰ εἰς τὸν λαιμόν, ἐὰν αἰφνης περισφιχθῆ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς δυνατὰ ὁ λαιμός, ἀτύχημα τὸ ὁποῖον συνέβη πολλάκις εἰς διαπληκτισμούς, καθ' οὓς ὁ εἰς τῶν ἀντιπάλων συνέλαβε τὸν ἄλλον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

Οὐχὶ εὐκαταφρόνητος εἶνε προσέτι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἄλλων ἀσθeneiῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται ὁ τε λαιμός καὶ ὁ τράχηλος. Ἐν πρώτοις ἀναφέρομεν τὰς διαφόρους φλεγμονὰς τῶν λυμφατικῶν ἀδένων, αἱ ὁποῖαι ἐπέρχονται μετὰ δυνατὸν κρυσλόγημα, ἢ γεννῶνται ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων ἀσθeneiῶν, τῆς βραχίτιδος π. χ. τῆς χοιραδώσεως κτλ. ἔπειτα τὸ λεγόμενον *στραβολαιμία*, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς συστολῆς τῶν μυῶν τοῦ λαιμοῦ διδῆται εἰς τὴν κεφαλὴν ὅλως διόλου λοξὴν θέσιν, καὶ τέλος τὴν *βρογχοκήλην* ἢ *γγοῦσαν*, προξενουμένην ἐκ τῆς ὑπερτροφίας τοῦ θυροειδοῦς ἀδένο.

Τοιοῦτο λοιπὸν μέλος, τόσα καθήκοντα ἔχον νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ κείμενον εἰς τόσον εὐπρόσβλητον θέσιν χρήζει φυσικῶς ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ περιποιήσεως· δὲν πρέπει νὰ συμπιέζεται, ἀλλὰ μόνον νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρας.

Οἱ πρόγονοί μας καὶ εἰς τοῦτο, ὅπως καὶ εἰς τόσα ἄλλα, ἦσαν ἀπαράμιλλοι: γυμνὸν εἶχον συνήθως καὶ ἐλεύθερον τὸν λαιμόν των, διὰ νὰ εἶνε ἀπρόσκοπος ἢ κυκλοφορία μεταξὺ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ κορμοῦ, μόνον δὲ δσάκις ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ψυχρὸς καὶ εὐμετάβολος ἔφερον μαζὴ τῶν λεπτὰ λινὰ ὑφάσματα καὶ δι' αὐτῶν τὸν περιετύλισσον θερμῶς. Τὸ ἴδιον ἔκαμνον καὶ οἱ τρυφηλοὶ μαθηταὶ των οἱ Ῥωμαῖοι.

Οἱ αἱματώδους κράσεως, τῶν ὁποίων ὁ λαιμός εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένος, μὲ προσοχὴν πρέπει νὰ ἐκλέγουν τοὺς λαιμοδέτας των. Οἱ αἰδοὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ σφίγγουν τὸν λαιμόν, καὶ ἐν τούτοις αὐτοὶ πρὸ πάντων ὀφείλουν νὰ ἔχουν αὐτὸν θερμόν, διότι ἡ χλιαρὰ θερμοκρασία εὐρύνει τὰ φωνητικὰ ὄργανα καὶ κάμνει τὴν φωνὴν πλέον καθαρὰν καὶ ἀρμονικὴν, ὀφείλουν ὅμως συγχρόνως καὶ νὰ ἀποφεύγουν τοὺς χονδρὸς λαιμοδέτας καὶ τὰ πολλὰ τυλίγματα τοῦ λαιμοῦ, διότι ἄλλως αἱ φωνητικαὶ χορδαὶ γίνονται πολὺ εὐαίσθητοι ἀπέναντι τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τὸ ἄριστον θεραπευτικὸν μέσον πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ λαιμοῦ εἶνε αἱ πρῶναι

πλύσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ἀλλὰ πλύσεις ἀφθονοὶ καὶ διαρκεῖς, πάντοτε ὅμως, ὅταν ἐξερχώμεθα ἀπὸ θερμοῦ εἰς ψυχρότερον μέρος, πρέπει νὰ καλύπτωμεν ἀμέσως τὸν λαιμόν διὰ λεπτοῦ τινος ὑφάσματος πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀμέσου συγκοινωνίας τοῦ ἀέρος πρὸς τὸ θερμανθῆν αὐτοῦ δέρμα.

Οἱ λαιμοδέται εἶνε ἐφεύρεσις κροατικῆ. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' εἶχεν ἐλθῆ εἰς Βερσαλλίας σύνταγμα Κροατῶν μισθοφόρων, οἱ ὅποιοι ὅλοι ἐφόρου λαιμοδέτας, ἀποτελουμένους τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξ ἀπλοῦ τεμαχίου ὑφάσματος *μουσελίνης* μετὰξῆς ἢ *μπατίστας*. Ἐκτοτε ὁ συρμός ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ποικίλας μορφὰς καὶ σχήματα, κατήντησε δὲ οἱ Εὐρωπαῖοι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος νὰ φέρωσιν ὡς λαιμοδέτας ὀλόκληρα ἐφελώματα, καλύπτοντα τὸν λαιμόν, τὴν σιαγόνα καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὦτα.

Ἄλλ' ὁ συρμός τῶν ἡμερῶν μας δὲν εἶνε τόσον δεσποτικός, ἠπλοποίησε δὲ πολὺ τοὺς λαιμοδέτας, οἱ ὅποιοι, ὡς φοροῦμεν αὐτοὺς τὴν σήμερον, δὲν ἀνηθαινοῦσιν εἰς τοὺς νόμους τῆς ὑγιεινῆς. Τοιοῦτους, ἀβλαβεῖς καὶ ἀκάκους διὰ τὴν ὑγείαν μας, τοὺς παρελάβαμεν καὶ ἡμεῖς παρὰ τῶν Εὐρωπαίων, ἐν ᾧ οἱ πατέρες ἡμῶν, οἱ ἐν ἀδιαλείπτῳ σκληραγωγίᾳ ζήσαντες καὶ ἀγωνισθέντες, ἔμειναν ξένοι πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν των λυμαινόμενα τοὺς Εὐρωπαίους σχήματα τῶν λαιμοδετῶν.

Ἐκ τῶν ἀσθeneiῶν τοῦ λαιμοῦ ἡ *γγοῦσα* ἢ *βρογχοκήλη* δεικνύει ἐνδημικὸν χαρακτῆρα. Ἐν Εὐρώπῃ πολλαὶ ὑπῆρχον χῶραι, ὁπόθεν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῆ αὐτὴ ἡ ἀσθeneia, ἐν δὲ τῇ Τουρκεστάνῃ ὑπάρχει μία πόλις, τῆς ὁποίας ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι ἔχουν *γγοῦσαν* καὶ διακρίνονται ἐπὶ *ἠλιθιότητι*· καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ περιεργον, ὅτι ἡ ἀσθeneia αὕτη συνοδεύεται σχεδὸν πάντοτε καὶ ὑπὸ ἀποβλακώσεως τοῦ πάσχοντος ἀτόμου. Τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσῃ ἡ ἐπιστήμη.

Ὡς κυριωτέραν ἀφορμὴν τοῦ νοσήματος τούτου παραδέχονται τὴν ὑγρασίαν τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν κακὴν τοῦ ὕδατος ποιότητα, στερουμένου ἰωδίου κτλ. Ἀναφαίνεται δὲ συχνότερα εἰς τοὺς ἀνδρας παρὰ εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ πρὸς θεραπείαν του μεταχειρίζονται ἐξωτερικῶς τὸ ἰώδιον, ἐσωτερικῶς δὲ τονικὰ φάρμακα, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑποδερμῖους ἐνεσεῖς ἐργοτίνης· τὸ καλλίτερον ὅμως εἶνε ν' ἀποφεύγῃ τις τὰς ἀφορμὰς, αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν τὴν ἀσθeneian, ν' ἀλλάξῃ κλίμα, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ πίνῃ τὸ νερὸν τοῦ τόπου ὅπου ἠσθένησε.

Αἱ ἀδενίτιδες, δηλαδὴ αἱ φλεγμοναὶ τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ καὶ αὐταὶ ἀπαιτοῦν πολλὴν καὶ σύντονον περιποίησιν· πρῶτον καὶ κύριον εἶνε νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν σχηματισμὸν τοῦ

πίου, διότι ἄλλως ἀνάγκη εἶνε νὰ παράσχωμεν ἐξοδὸν εἰς τοῦτο δι' εὐρείας ἐντομῆς, ἢ ὑποια ἀφίνει κατόπιν εἰς τὸν λαϊμὸν μας οὐλὴν πολὺ δυσάρεστον καὶ ἥμιστα ἐξωραϊστικὴν.

Συμπτώματα τῆς ὄξειας ἀδενίτιδος εἶνε πόνος, κοκκινάδα, πύρωσις καὶ ἐξόγκωσις τοῦ πάσχοντος μέρους, προσέτι δὲ καὶ πυρετὸς καὶ ἐλαφρά τις γαστρικὴ ἀναστάτωσις. Πρὸς τοπικὴν δὲ θεραπείαν ἐπιχρίομεν τὸ ἀλγούν μέρος δι' ἐλαστικοῦ κολοδίου ἰωδοφορμίου, ἐν ᾧ ἐσωτερικῶς μεταχειρίζομεθα κυρίως ἰωδοῦχα καὶ ὑδραργυροῦχα φάρμακα. Ἡ χρονία ἀδενίτις καταπύει εἰς ὑπερτροφίαν τῶν ἀδένων καὶ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς ἐνισχύομεν τὸ σῶμα διὰ θειούχων θερμῶν ὑδάτων, δι' ἀρσενικοῦχων ἀνακλύσεων, διὰ τοῦ ἀέρος τῆς θαλάσσης καὶ διαμένοντες εἰς μέρη ὑψηλά, ὅπου τὸ ἔδαφος ξηρὸν καὶ ὁ ἀήρ καθαρὸς. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλα πολλὰ φάρμακα, τῶν ὑποίων ὅμως τὴν χρῆσιν μόνον ὁ ἰατρὸς δύναται νὰ ὑποδείξῃ.

Οἱ ρευματισμοὶ τῶν μυῶνων τοῦ λαίμου, τὸ λεγόμενον *στραβολαιμιασμα*, ὑποχωροῦν εἰς τὰς τρίψεις δι' ἀρωματικῶν καὶ τερεβινθούχων ὑδάτων θεραπεύονται δὲ διὰ θειούχων λουτρῶν καὶ τινῶν ἄλλων φαρμάκων, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὴν ἀντιπυρίνην, ἢ ὁποία ἀπὸ τινος πλησιάζει νὰ καταπύει πανάκεια, ἀφ' οὗ ἀποτελεσματικῶς ἐδοκιμάσθη εἰς πλείστας ὄσας ἀσθενείας καὶ πάντοτε σχεδὸν ἱκανοποίησε τὰς προσδοκίας τοῦ τε ἰατροῦ καὶ τοῦ πάσχοντος.

Δρ. Φλς.

ΑΙ ΗΛΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Δημῶδες)

Τὸ ἐπόμενον δημῶδες κρητικὸν ποίημα, πλήρες ἰαροτήτος, ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὁ ἐν Κυθήροις διαμείνων κ. Ἐμμανουήλ Μόρμωρης.

Ὁ ἄνθρωπος ὄντες γεννᾶται
δύο καὶ τριῶ λογιῶ νταντᾶται. 1)
Εἰς τοὺς δέκα γραμματισμένους
καὶ ὠμορφοκαμωμένους,
Σ τοὺς εἴκοσι ντελῆ κανλῆς
καὶ καλὸς ξεφαντωτῆς.
Στοὺς τριάντα ἀνδρειωμένους
κ' εἰς τὸν κόσμον ἔξακουσμένους.
Στοὺς σαράντ' ἀνθεὶ καὶ δένει
τὰ παιδιὰ του ἀναστῆνει.
Στοὺς πενήντα γιὰ βουλή
ἂν ἔχη κεφαλὴ καλῆ.
Στοὺς ἐξήντα καρπούρωνει
καὶ μαγκούρες περμαζώνει.
Στοὺς ἑβδομηντα δὲ φελᾶ
μόνο τὰ ψωμιὰ χαλᾶ.
Στοὺς ὀγδόντα οἱ ἐδικὸί του
τοῦ βαρύνονται τῆ ζωῆ του.

1) νταντᾶται = νταντεύεται, ἀνατρέφεται.

Θέ' μου, πάρε μᾶς τονε,
ξεροβγάλε μᾶς τονε,
μὴ τοὺς σώση ἑκατό'
Δὲν τὸν ταγιαντούμε πλειό.

ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Οὐχὶ σπανίως βλέπομεν ἄνθρώπους καθ' ὅλα ὑγιεῖς καὶ ἀκμαίους τείνοντας χεῖρα ἐπαίτιδα, εἰς δὲ τὰς ἀπευθυνόμενας αὐτοῖς παρατηρήσεις ἐπὶ τῇ φυγοπονίᾳ τῶν δικαιολογουμένουσ' ὅτι δὲν εὐρίσκουσιν ἐργασίαν. Ἐν Παρισίοις ἠθέλησε φιλάνθρωπός τις νὰ λάβῃ πείραν ἀσφαλῆ τῶν ἐπαϊτῶν τούτων, τὰ δὲ ἐξαγόμενα εἰς ἅ κατέληξεν ὑπῆρξαν περιεργότατα καὶ διδασκτικώτατα. Θελήσας νὰ μάθῃ κατὰ πόσον τὰ παράπονα τῶν ὑγιῶν ἐπαϊτῶν περὶ μὴ εὐρέσεως ἐργασίας ἦσαν δειδικαιολογημένα συνεννοήθη μετὰ τινῶν γνωστῶν αὐτῷ ἐμπόρων, βιομηχάνων, ἐργοστασιαρχῶν, οἵτινες ἀνέλαβον νὰ δίδωσιν ἐργασίαν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ 4 δραχμῶν εἰς πάντα στελλόμενον πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ φιλάνθρωπου, οὔτινες θὰ ἐπαρουσίαζον ἐπιστολήν. Ἐν διαστήματι λοιπὸν 8 μηνῶν ἐγνωρίσθη μὲ 727 ἐπαϊτας ὑγιεῖς, οἵτινες φυσικῶ τῇ λόγῳ τοῦ παρεπονεῦντο ὅτι δὲν εἶχον ἐργασίαν. Εἰς πάντας ἀπήνητησεν ὅτι ἠδύνατο αὐτὸς νὰ τοῖς προμηθεύσῃ ἐργασίαν, ὅτι ἕκαστος ἠδύνατο νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ συστατικὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς θὰ ἐγίνετο δεκτὸς εἰς ἐν ἐμπορικὸν ἢ βιομηχανικὸν κατάστημα μὲ μισθὸν ἡμερήσιον 4 δραχμῶν. Τόσον ἄλλως ἐζήτησαν καὶ αὐτοί, λέγοντες ὅτι αὐτὸ τὸ ἡμερομισθιον θὰ τοῖς ἐξησφάλιζε τὸ μέλλον, θὰ τοὺς ἔσωζε τὴν ἀξιοπρέπειαν. Ἄλλὰ τί συνέβη ἐν τούτοις; Ὑπὲρ τοὺς ἡμίσεις (415) οὔτε ἦλθον κἂν νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπιστολήν. Ἄλλοι, καὶ οὗτοι ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν (138), ἐπῆραν τὴν ἐπιστολήν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν καταστηματάρχηνα πρὸς δὲν ἀπηυθύνετο. Ἄλλοι ἦλθον εἰς τὸ κατάστημα, εἰς ὃ ἐστάλησαν, εἰργάσθησαν μόλις ἡμίσειαν ἡμέραν, ἐζήτησαν τὸ ἡμισυ ἡμερομισθιον 2 δραχμᾶς καὶ οὔτε ἀνεφάνησαν. Ἄλλοι ἐγειναν ἄφαντοι μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Τέλος δὲ ἀπὸ τοὺς 727 μόνον 18 ἔμενον ἀκόμη εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν τρίτην ἡμέραν ἀφ' ἧς εἰσηλθον. Τοιουτοτρόπως ἐπὶ 727 ἐπαϊτῶν, σταματώντων καθ' ὁδὸν τοὺς διαβάτας, θρηνοῦντων ὅτι ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης καὶ μετὰ δακρύων ζητούντων ἐργασίαν, μόλις 18 ἦσαν οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐργασθῶσι. Ἡ ἀναλογία εἶνε 1 ἐπὶ 40. Τὸ πείραμα τοῦτο γενόμενον ἐν διαστήματι χρονικῶ ἱκανῶς μεγάλῳ καὶ ἐπὶ ἑκατοντάδων ἀτόμων, διευκρινίζει μὲ τρόπον ὀρι-